

REGÉLŐ.

PESTEN csötörtökön december 24^{kén} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. A' szerkezői hivatalban évnegyedenként 's képek nélkül is válthatni példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

Próbásétiáim menyasszony után. (Folyt.)

Luizáról álmodtam egész éjjel, mint illik, és természetes is; 's valóban boldogabbnak érzem magamat egy tizesztendei fogolynál ki, mint én, unalmas és kinos setéség után ismét a' napot láthatja derült egén feljönni. Szorgalmasabban öltözködém, mint másszor, és a' kávéházba siettem reggelimet magamhoz venni. Börne a' parisi estaminet-eket igen elmúesen irta-le: „a' pinczerek — ugy „mond — ó a' szerencsés délhoniak! tisztátlanok, és természetesek, „mint természetök: a' pinczerek éppen azon dugaszhuzókkal üritik- „ki a' pipafőket, mellyekkel iméntiben a' champagnei palaczkokat „bonták-fel, és senki se neheztelt miatta. A' szobák fényesek vol- „tak; török szőnyegek, órák, selyem függönyök; a' pénzes asz- „tálnál egy szépleány, a' cigarrók mint annyi ámornyilak az arany- „nyal bemázolt tegezben; magos tükrök a' falakon, mert ezek nél- „kül el nem lehet a' Franczia, ki szivesen fizet kétszer: magáért „és képer t a' tükörben, melly mindig vele eszik és iszik. Ha- „nem milly pipafüst! 's a' t.“ — Milly pipafüst! sohajtozék én is, midőn a' mahagoni szárnyajtón beléptem, és a' tegnapi vendégeket az ujságasztal körül némán, de iszonyú füstfellegek között ülni láttam. A' pipázók háta mögött egy széken állott velem szemközt a' csinos kávé-Hippocrene igen profán, vagy magyarul, pórdolgát a' lámpadörgölést végezve, és, mint Fortuna a' három Nestroyhő- re, nézett-le kellem - mosolylyal az ujságokat betűző füstös trifoliumra in duplo. Önalkotta nimbus között hívém lebegni a' pipacsleányt, ha a' beléptem után mindjárt orromba gőzölgő vitnyédi szag nem viszi alkalmatlan valóságra menyei álmaimat; a' lesütött fők azonban fésületlen hajokkal eszembe tölték somogy-honom komor erdőjít, midőn esőt érezve gőzködbbe burkolva állanak előttem! — Mit volt még is tennem? Luizához menni, egy városi kisasszonyhoz kilencz órákor? ezt felette koránylám: szobám és a' reggel igen hűvös; férjfi-ismerősöm senki; a' sétahely távol és embertelen, az

az: sétálók nélkül; s így akaratom ellen itt kelle maradnom, és füstbe mennem, kevesebb szívűtéssel ugyan, mint a' már születése előtt is ezeredesnek rendelt nagy ur szülöttje, de még is nem örömet és kénytetve.

Jó távol a' nimbusztól egy asztalkához ültem és kávé parancsoltam. A' marqueur-ek kellemes kiméletlenséggel fedezék-fel előttem a' billardot, 's a' hosszú bőrt lábaim alá, az az: a' kávé asztalka alá alkalmazák. Én kávémat a' tükrös fal mellé vitettem; itt ismét egy másik orrom elébe tévé a' kettős létrát, és a' legnagyobb udvarisággal a' magos tükörről reám söpörte a' port. Én kávémmal két ölnyre tovább ültem, de a' kitárt ablakon első kézből jövő csipős szél innét is csak hamar elűzött, míg végre minden szugolyból kitiltva mintegy elszánva a' néma gőzgépek közé szorultam. Az original bécsi theatrum-ujság még szabadon hevert a' gömbölyű asztalon, 's én unalomból felkapám; „ismét fordítás! — sohajtozék elég hangosan — vagy tán ez eredeti fordítás?“ — „„A' kutfőt még is megnevezi!“ — „szóllala-meg egy felbukó füst-sugárzó fő ironiai mosolylyal. — „„„Inkább gyengébb eredeti, mint jó fordítás!“ — „ismét egy másik. — „„„„A' Bécsiek általánosan mindeniket szeretik, kivált mi idegené, és nem övék!“ — „„„„ egy harmadik, egy hatalmas baritonista, mellyre az egész chorus unisono hangos kacaját indított. — Nem sokára mindenik félretevén ujságát beszélgetésnek eredtünk, természetesen politicalnak; mert mi nem political most nálunk? Így hamarabb mult-el, mint gondolám, a' hosszúnak és unalmasnak féltett óra, 's én könnyű meghajtás után az utszán voltam. A' virágfő ismét ablakánál állva kegyarczot és mosolyt hinte-le alatta szüntelen tolongó imádójira. Titusként elvesztettnek tartván a' napot, mellyen senkit se boldogithat. — Luiza házkapujánál egy kissé megállottam, hogy duodecz-kesztyűjét selyem mellényem alul kiszabadítsam, azt szép urnéjának jól betanult innepélyes beszédemmel átadó. A' kesztyű batiszt és háromféle szagos vízzel beözönczött kendőbe volt takarva; 's milly átkozott eset! a' kendő helyett édes zálogával a' hosszú „bécsi ujságot“ mellyet még tegnap este álompor gyanánt olvastam, 's ma reggel feledékenységből, vagy szerelmes sietségből, vagy rossz szemem végett mellembe dugtam, rántám-ki felpiperézett ujjaimba. Nevettem is, nem is; boszorkodtam is, nem is: vissza kelle fordulni, azon igen örvendő, hogy a' diadalmas mell-nyílás Luiza előtt nem történvén első völegényi látogatásommal mindjárt nevetségessé nem lettem. Mert furcsák vagyunk mi emberek! könnyebben türünk mindent, mint a' gunyt; és inkább gazlelkűek, mint nevetségeseknek aka-

runk látszatni: valóban „rettenetes igazság“ mond egy német költő, és szomorú köztapasztalásból merítve!”

Szállásomra akartam éppen áttérni X. selyem-gyárnok boltja mellett, midőn ebben futtomban Luizát pillantám-meg, és ő engemet. Mi természetesb annál, mint hogy előbbi viszontagságimat felejtve urnémhoz csatlám magamat? „Jó reggelt, édes F!” susogá a’ legpiczinyebb száj a’ világ minden szájai között: „Önnek jó izlése se-géljen egy m e n y a s s z o n y i ruhát kiválasztani.“ — „„Menyasszonyit? — kérdém nevetve kezét számhoz vivém — és kinek?“ — „Bizoyosan nekem“ monda olly elhatározottan, és olly komoly pillantattal a’ csintalan leány, hogy k i v ü l e m mindenki hitelt adott volna tréfás állításának. Mindenik szemében egy szeszély-isten lap-panga, ki aranyfürtű fejét hirtelenül rázta-meg előttem, és eldugott mosolylyal hazudtolta-meg kegyurnéját. Én azonban hasonló komoly arczot, és pillantatot remekelvén a’ legnagyobb béketűrőssel bírál-gatám a’ ki- és elrakó sima kalmárlegény selyemszövetjeit; míg végre hasonérzet vagy izlésből-e? egy kék és virágokkal szövött atlasz-nál egyezénk-meg, mellyet a’ jelenlevő asszonyszabó Luizától ezen intéssel: „ma estve, vagy legfeljebb holnap nyolcz órára reggel“ átvett, gyors szolgálatját és magát ajálván. A’ bolthól, vagy gyár-ból, ha ugy tetszik, kilépvén az álmenyasszonynak karomat nyuj-tám, és reggeli kín-óráim előszámása alatt észrevétlenül lakjához értünk.

„A’ kisasszony megengedi?“ kérdém Luizát, ki karomból ép-pen kibonyolódni készült. — „„Ha idejét jobbra nem szánja — “ “ és a’ széles lépcsőken feltánczoltunk. Bőség és nemes izlés mutat-kozott a’ két szobában, mellyeken Luiza keresztül vezet, vagy in-kább én őt vivém. — „Atyám tegnap jószágára rándult; minden órá-ban várom: — monda a’ megmentett, midőn a’ látogató szobába értünk — itt vannak könyvek, itt a’ klavir, itt angol-rézmetpszvé-nyek; tessék addig unalmát megcsalni, míg átöltözködöm; öt mi-nutum alatt itt vagyok.“ — Egy csinos átöltöztető szépség szökölt Luiza után a’ mellékcabinetba, ’s én magam valék, magam szerel-mes vágyaimmal, képeimmel, ’s egymást üző elveimmel; közel imádott urnémhoz, közel azon órához, melly jövendőm fényes vagy borús egét elhatározza. Ez a’ Luiza egy rendkívüli, furesa leány még is — gondolám magamban — csupa ártatlanság és bizodalom! Töb-bet látszik becsületemnek, mint emberiségemnek hinni: a’ csaknem egészen idegent atyja honnemlétében elfogadja, vele bizalmasan enyeleg, és nem elég homályosan takarja-el előtte több mint futó hajlandóságát; vagy tán ezt mind Sándor barátom tulságos dicsé-reteinek köszönhetem? de nem beoltott természete-e minden leánynak,

(itt a' magas tükör elébe állottam) szívesen mulatni egy türhető férjfiúval? vagy nem gondolta-e, ha minden órában várta, atyját hon lenni már? — Ezer gondolatok, mellyek között minden esetre sokigen világiak is szöktek fejemben keresztül, a' nélkül hogy egyiknek is szoros hitelt vagy helybenhagyást adhattam volna. Régi igazság, hogy rejtvény marad mindig az asszony: de én a' leányt hiszem csak annak; az asszony többnyire akkor van kitalálva, ha nincs eltalálva!

Byron, le Sage, Florian, Bronikowsky, és a' Hernani költője heverték az asztalkán; Hummel, Weber, Moscheles a' Streicher-klaviron. A' hangászatot szenvedélyesen kedvelem, a' mennyei leányt, ki tiszta szeplőtlen kellemivel a' legvadabb érzelmeket megszelidíti, és a' szenvedő embert, az elhagyatottat, lágy és csengő kebléhez csatolja, jobb jövőndőt idézve könyűi, bánatja, reménytől megfosztott élte elébe. A' hangműveket sokáig szemlélgetém; milly varázssországa a' hangoknak! Luiza hátam mögött állott egyszerű csinos házi öltözetben. — „Ön szereti a' muzsikát?“ kérdé bájos pillantattal. — „Mint idvességemet — viszonzék hevesen — mint örök létem reményét.“ — „Én nem gondolhatom jó embernek, ki nem úgy érez; de tegnap a' színházi“ — „„Valóban — neveték fel — előmennynek sem akarom hinni““ — „Vagy inkább hangászati izlésünk becsületére csak parodiának képzeljük, miután az többnyire nyomorult szokott lenni;“ — „„vagy legalább a' közönségesen igen alul.““ — „Én csak egy jó parodiát ismerek — monda Luiza, és a' klavir mellé ült — Maltitz országgyűlését Schiller készíttyűjére.“ — „„Én én — viszonzék nem annyira udvariasan mint szívem tiszta mélyéből — csak egy originált, mellyhez mássa tökéletesen hiv marad (itt a' gyönyörű lánykát a' klavirhoz vezettem) — t. i. Luiza és a' hangok lélekteljes varázskelmeit!““ — Gyenge pirosság a' szemérem részrehajlatlan előhírnöke, mintha rózsalevelek szökelnek a' marcziusi havon keresztül, bukott-fel Luiza menygyei arcán: ő nem haragudott; mert teheti-e ezt egy asszony is, kinek nem annyira hiúságát, mint önszeretetét ébresztgetjük? nem biztos utilevél-e a' hízkeledés, melly által közöttünk a' legcsekélyebik is átjárhatja szívök és eszöket?! —

Luiza kérésre a' klavirhoz ült, és játszott: — de leirhatom-e én, miképp játszott? kimondhatom-e azon érzéseket, mellyek a' hangok nevedő bájaival bennem nagyobbodtak? — Nem lehet a' lágy szellő jöttét tudni, ha virágbimbók között tévedez, és szebb valóra költi andalgó lelkünk édenálmait: ismeretlen marad a' természet szent és mély rejtvénye, a' hangok túlvilága, melly csak megpendíti ezüst hurjait keblünknek, mint az előérzet titkos sugallata, és pillantato-

kig kitarja előttünk öröm-mennye kapuit, hogy lássunk, és ismét elzárt kellemeit hiven őrizzuk ujonnan felszólítására bájolvadott magunkban.

Megigézve állottam a' remeklőné mellett, ki, mint a' felkelő nap M e m n o n szobrából, kimondhatlan édes zenéket csalt-ki hangszeréből. Alkalmasb időt vártam mindig a' térdesésre, szerelemvalásomra, 's a' t. ujjabb mesterművek után fürkésző, mintegy zabolázva felingerelni keresvén ki-kitörő indulataim hevét. Her z változatjai között egy magyar énekre „a' tél“ találtam, és a' fantasiáját végző csudaleánynak öszvekúcsolt kezekkel és kérő pillantattal megmutattam. „Ah! az én kedves énekem! — mosolyga-fel Luiza, midőn elébe helyezém — szerzőjét igen jól ismerem, ő egy fiatal, de szerencsétlen ember szerelme által.“ — „Lehet-e a' szerelem szerencsétlen?“ — „kértem enyelegve. — „Ó igen is, kivált ha vágyaink tulságosak, 's a' józan észnél tovább mennek.“ — „,,A' ki határt ismer nem szeret.“ — „Igen merész állítás! — gondolá Luiza — így tehát az ég szülöttje, a' tiszta, szent szerelem gyermekekre, vagy — itt csintalan gunynyal veté-fel hozzám a' virágfőt — elmeszegényekre szorulna?“ — „A' felelettel adóssá kelle maradnom. mert ezen szempillantásban rózsaujjjaival a' klavir tastaturáján felfuta, és az egyszerű szép stylbe öltözött ének olly tiszta, csengő, ezüstharang szóval varázsolá-be keblem, szívem legmélyébe, hogy szenvedéseimet, kinaim és bajaimat égi gyönyörnek szeretném hinni, ha őket illy bájú hattyúdal kísérné. — Az ének e z volt:

Durva szél jár a' havasról,
Megfagyott a' bájvidék:
Mint szerelmem lángja, mellyet
Hiv szivemben hordozék.

A' virágok mind alusznak,
Nincs, ki engemet szeret:
Pusztá sirba eltemette
Bájjait a' kikelet.

Hajh! szerettem én a' télnek
Hófagyát, mert hű vala.
A' leány is; most kemény ő,
Mint a' télnek hófagya.

Mentem én a' hivtelenhez,
Szél zugott, az ég borult:
Még is arczán, bár hideg volt,
Gyenge rózsafény pirult.

Két violát láttam égni,
Ha szemébe néztem én:
Hó van arczán, hó keblén is;
Hajh! de jég hűtlen szíven.

Nincs remény, melly vissza-adná
Elrabolta mennyemet;
Eljön a' tél, bár örökre
Béhavazná szívemet.

Az éneklőné elnémult, és egy kimondhatlan lágy érzést hagyott utána, mint Daulia nyáresti dala a' boldog szerelmes örömkeblében. Másfél perczenetig nyugodtak ajkaim a' mester kezén; mert képtelen valék belzajomat szavakra bizni. És van-e egy igazi öröm, egy nemesebb szenvedély, egy boldogság, mellyet a' magosabb ember pusztá szókkal szencségteleníthet?

Luiza lassan elvoná kezét. „És elrabolja idvemet?“ kérdém so-
 kaig reserveben tartott hódító pillantatommal. — „Ila örömet okoz,
 itt van mind a' kettő“ — mosolyga ő, és mind két kezét forró
 kezemben hagyá. — „Kisasszony! — Luiza!“ akadozék. Luiza mo-
 solygoán álla előttem. Éppen szívem örömmélyéből akarám kiszaba-
 ditni szerelmi vallomásomat, midőn azon pillantatban kocsizörgést,
 és a' lépcsőken lábnyomokat hallottunk: én a' boldogító kezeket
 eleresztém; Isten tudja, ugy volt, mint ha örökre. Az ajtó
 megnyílt, és egy tisztas öreg ur vidám arczczal lépett-be egy deli
 uhlan tiszt kíséretében. Luiza az öreg ur nyakán volt: „F. ur
 Somogyból, édes atyám! — susogá az engem apjának bemutató —
 Sándor bátyám igen jó barátja!“ — Azután hozzám fordult: „ez édes
 jó atyám!“ — és a' katonatisztre mutatván: „B. kapitán!“ — Az
 öreg ur kezét nyujta, a' kapitán Luiza kezét tüzesebben, mint látni
 szerettem, megcsókolta. — Örömelet terült-el a' csudaleány arczán,
 melly, mint a' havas felhők közül kibukó nap a' zöldelő természet
 bájaira, mosolygott a' tisztnek arannyal terhelt zöld formaruhájára,
 melly olly szépen simult kellemtermetéhez, hogy igen keserűen kez-
 dém magamat vele egybehasonlítani, hol én természetesen minden
 toilette-i mesterségemmel együtt messze hátramaradtam. Mit ezer
 szerelmi sohajtások, levelkék, versek, 's a' t. esztendőig is alig
 érhetnek-el, ahhoz egy pillanat alatt eljut a' formaruha. — Igen sze-
 rettem hinni, hogy a' kigyó, melly törbe ejté dédanyánkat, forma-
 ruhába öltözött; mert küldj asszonyrak egy formaruhát, a b b a n
 egy parányi ész, ha csak annyit is, mint egy kisvárosi maitre de
 plaisir-nek szokott lenni, és győzni fogsz. A' legjobbbnak is két
 gyengesége van: a' hiúság, és — a' formaruha!

(Végz. következik.)

I N N E P L É S.

Menyekző a' damaskusi keresztényeknél.

A' damaskusi keresztények igen mulatságvadászoknak tartatnak;
 életök nevezetesebb évszakaiban jelesül a' menyekzők olly innepek,
 mellyek különféle mulatságokra szolgáltatnak alkalmat, 's a' résztve-
 vők emlékezetében sokáig fenntartatnak. Én annyi nevezetést és körül-
 ményest szedtem össze a' damaskusi keresztények menyekzői innepléseik-
 ről, mennyit nehezen mutathat elő bármilly utazási értesítés.

Mint tudva van, a' Muselmanoknak házassági kötések egyedül a'
 Kadi (bíró) jelenlétében kötött egyezésekre vannak korlátozva; a' kelet-
 nek mindannyi tartományaiiban ellenben a' keresztények menyekzői annál
 nagyobb pompával tartatnak, 's annál nagyobb örömmel és zajjal inne-
 peltetnek. Én több illy inneplésen voltam jelen; de mit az ember Da-
 maskusban lát, sokkal érdekesebb és újabb az europai utazóra nézve.
 — Először az eljegyzésről szözlünk.

A' család megkér valamely papot, hogy e' vagy ama' leányt megkérje. A' leány szülői két napot kérnek ki magoknak meggondolásra, melly nekik meg is adatik; harmadik napon a' pap elmegy a' válaszáért. Ha a' szülők megegyeznek a' házasságban, a' házasulandó ifjú legott 10 zechinát, egy himzett zsebkendőt, két nagy musselin nyakkendőt's egy szalagra fűzött gyűrűt küld a' leánynak; e' gyűrűt a' pap fűzte-fel, 's a' házasság napján neki kell leoldania. Ezen naptól fogva a' fiatal férjfi és leány „jegyeseknek“ tartatnak, 's kiki siet a' két szerencsés családnak szerencse-kívánatait kinyilatkoztatni. Új esztendő napján szokás, hogy a' vőlegény menyasszonyának ajándékot vegyen. Egyébiránt a' két jegyes egymástól elválasztva él, nehogy egyik a' másikat láthassa. A' szerelemnek semmi része ezen házassági kötésekben, és sokszor megtörténik, hogy valamely fiatal ember menyasszonyát csak a' menyekző napján látja legelőször. Végre mind a' két család meghatározza a' menyekző napját. Tízennégy nappal az előtt a' vőlegény menyasszonyának egy pár arany, vagy körülmények szerint gyémánt karkötőt, egy darab aranyszövetet, 's 160 piastert küld a' házassági szertartásokra költségül. A' menyekző mindig vasárnap estétől hétfői virradóra tartatik.

Három nappal menyekző előtt, tehát csötörtökön estve, összegyűlnek a' legközelebbi rokonok a' menyasszony házában; az éj nagy részét a' menyekzői ebéd készítésével töltik-el, melly czukorsüteményből és pástétomokból áll. Pénteken a' menyasszony fürdőbe vitetik az asszonyok által, kik őt a' menyekző végéig el nem hagyják; fürdő után kezeit veresre festik, arcának pelyheit szárított mézzel leveszik, kifestik szemüldéit, és szép formát adnak nekik; ezután más munkálatokhoz fognak, mellyek a' mi erkölcsi szokásainktól messzebb esnek, hogysem rólok szállnom szabad. — Szombaton a' menyasszony egyedül marad szobájában, egyedül eszik, és egész napon által senkit se lát, mint azon matrónát, ki neki szolgál. Vasárnap reggel a' szoba egyik zugába kell ülnie, úgy hogy arcát a' fal felé fordítsa, egyébiránt egész arcát fátyol fedi; ezen helyzetben mozdulatlan marad három óráig napnyugtán. Mind ez a' mi szép olvasóink előtt nem igen mulatságosnak tetszhetik; azt hinné az ember, hogy a' házasság szép örömeiért előre akarják büntetni.

Vasárnap esve, mintegy négy órával napnyugta után, a' menyasszonyt pomparuhájába öltözteti minden ezen innepiségben résztvevő asszony; mindegyik asszony vagy leány egy-egy gyertyát kap; a' menyasszony ötöt visz mindegyik kezében; ezen gyertyák meg vannak aranyozva 's egymáshoz kötve. Erre a' menyasszony, valamennyi asszonynak kíséretében dal és örömjaj között a' ház udvarán körülhordoztatik. Ő ezen körjárást két asszonytól karon vezetve háromszor teszi meg a' kút vagy vízkáva körül, melly közönségesen az udvar közepén áll; 's e' körjárás három óranegyedig tart. Ezen menet után a' menyasszony dobszó kíséretével szobájába visszavitetik; a' dobverő közönségesen ama fennevezett matróna szokott lenni, kinek egyedüli kötelessége a' menyasszonynak felöltöztetése. Szobájába érvén a' menyasszony ismét leteszi ékességeit. Mind ezek éjféli utáni egy órakor már véghez vitettek. *(Végzet következik.)*

K Ü L Ö N F É L E.

Különös fürdő. Zürichben a' hinweili kerületben Gyrenhad nevű fürdő van, melyet más néven „faldokló“ fürdőnek is hívják, mivel, mint mondják, az étvágyat módnélkül ingerli. Mondatik, hogy német ország sok vendéglőji kérelmet nyújtanak-be az orvosoknak, hogy betegeiket ezen a fürdőbe küldjék, főleg ollyakat, kiknél a' jó élet képzelt betegségeket szül, úgy hogy az orvosok, nehogy türelmüket végkép elveszítsék, míg betegeiket darab időre fürdeni küldik, magoknak — vacatiót csinálhatnak.

Orrfüggők. Éjszakamerika némelly városaiban a' fiatal dámák arany gyűrűket nemcsak ujokon és fülekben, hanem orrokban is kezdenek hordozni. Ők ezen bizarr divatot a' szép vadnőktől lesték-el, 's ha a' szem egyszer hozzá szokott ezen orrkességhez, éppen úgy emeli az arcz-bájjait, mint a' fülfüggők. — Minden a' szokástól függ!

J E L E S M O N D Á S.

B ö l c s.

Nyerés az élet 's veszteség.
Örök cserében jár a' bú 's öröm;
Edz egyik, a' más lágyit hajladón:
Itt e' középben áll a' bölcs szíve.

D ö b r e n t e i.

Nemes. Egy valóságos nemes ember soha se vetemedhetik olly alacson gondolatra, melly örökös szégyent hozzon emlékezetére.

B a r ó c z y.

Maximák. Szomorú dolog magányban elepedni szeretet miatt.

Két nemű ismeretek világosítják az embert: a' szájról szájra adott emlegetések, mellyeknek költők a' tolmácsai, és a' tapasztalás, mellyet az öregek szerettek.

D e á k y F ü l ö p S á m u e l u t á n S i m o n F e r e n c z.

Aphorismák Erdélyből. A' vénség a' nyomorúságnak, szükségnek, 's terméketlenségnek ideje. Boldog, ki a' jövővel gondolva mértékletesség által jó gyomrot, mozgás által erőt, tapasztalással bölcseséget szerze, 's végre olvasásával emlékező tehetségének kamaráját kiékesítette. Valamint oszlopokon nyugszik a' dálni indult ház, úgy e' szerint legyőzheti gyengeségeit a' vénség, 's ekkép irtóztatós ellenségét, az unalmat elűzi tapasztalás által, melly a' miveltség leánya.

Egy a' szívtől éldelt szempillantás órákkal ér-fel, mellyekben a' test tobzódott.

i f f j. T h o r o c z k a y L á s z l ó.

H a s o n s z ó r e j t v é n y.

Hús szintugy lehetek, valamint fa a' rengeteg erdőn,
Szóm pedig egy tagból áll, 's teszi ezt vagy amant.
Nélkülem a' barmok létét képzelni se tudnád;
Emberek ételnek húsomat is szeretik.
Barmodat, a' fámról hullván, hizlalja gyümölcsöm,
Jó taplót is adok, 's gomba is ugy lehetek.

C s. G.

Előbbi rejtvény: Eperjes.

Figyelmeztetés. Az innepek végett jövő postanapon Regélünk nem fog megjelenni.

Kérelem. E' folyóirat mind budapesti mind vidéki pártfogóji kértetnek, hogy annak jövő évi folyamata iránt rendelésüket megtenni menél előbb méltóztassanak.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.